

[Elmquist.]

Jeg forstaar derfor ikke, hvorfor det ærede Medlem i 1930 kan indtage et ganske andet Standpunkt end i 1928, da Retspleje-reformen sidst var til Behandling.

Det ærede Medlem høstede jo megen Ros af den højtærede Justitsminister derfor. Den højtærede Minister var begejstret for den hurtige Udvikling, der var i det ærede Medlems Standpunkt paa dette Omraade. Til Gengæld var den højtærede Justitsminister jo meget ond mod Venstre, bebrejdede Venstre stærkt, at Venstre staaar paa et saa reaktionært Standpunkt som at være imod offentlig Votering. Jeg vil gerne i den Anledning minde den højtærede Justitsminister om, at da vi for to Aar siden hørte en radikal Ordfører for det radikale Parti her fra denne Plads i denne Sag, gik denne radikale Ordfører ogsaa imod offentlig Votering og holdt paa det bestaaende. Og det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen ved jo udmærket godt, at det ærede Medlem ogsaa har været en Modstander af offentlig Votering. At det ærede Medlem nu har et andet Standpunkt, er en ærlig Sag; men derfor at beskyldte os, som det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen gjorde, og som den højtærede Justitsminister var tilbøjelig til at gøre, for at være reaktionære, fordi vi i 1930 staaar paa det Standpunkt, som det radikale Partis Ordfører stod paa i 1928, det er dog vist at gaa noget for langt.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel har angaaende denne Sag henvist til Norge. Jeg skal herom kun ganske kort sige, at Forholdene her i Landet kan jo slet ikke sammenlignes med Forholdene i Norge. Højesteret i Norge har en almindelig Bemyndigelse til at lade Sager overgaa til skriftlig Behandling, saaledes som det ærede Medlem jo ved; og naar de overgaa til skriftlig Behandling, finder offentlig Votering jo ikke Sted. Nu er Forholdet det, at Højesteret i Norge henviser op imod Halvdelen af Sagerne til skriftlig Behandling, saaledes at offentlig Votering altsaa kun finder Sted i ca. Halvdelen af de Sager, der behandles for Højesteret. Men i øvrigt vil jeg gentage, hvad der er sagt her tidligere, at Forholdene kan slet ikke sammenlignes, og at det faktiske er, at kun Norges og Englands Højesteret har offentlig Votering, medens alle andre civiliserede Staters Højesteret

har hemmelig Votering. Vi skammer os derfor absolut ikke over vort Standpunkt. Vi mener, at det er det rigtigste, det sundeste, det bedste at beholde den hemmelige Votering, vi har, for Højesteret, denne hemmelige Votering, som garanterer Højesterets Uafhængighed, og som Højesteret selv saa stærkt ønsker at bevare.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel var derhos meget fortørnet over, at jeg saa stærkt var gaaet ind for Indskrænkning af Offentligheden paa forskellige Omraader, saasom med Hensyn til Afbildninger og Fotografering, endvidere i Sædelighedssager, eller hvor Vidnet kræver det, eller hvor det drejer sig om første Gang tiltalte. Det ærede Medlem mente, at dette var i stærk Uoverensstemmelse med Venstres Standpunkt ved tidligere Behandlinger. Jeg skal deroverfor bemærke, hvad det ærede Medlem maaske erindrer, at jeg straks i 1927, da jeg kom ind i Folketingets Retsplejeudvalg, gjorde mig til Talsmand for akkurat det samme, som jeg i Fredags gjorde mig til Talsmand for med Hensyn til Offentligheden. Jeg fandt, at man burde lukke Dørene, naar et Vidne kræver det, eller naar en sigtet, der tiltales for første Gang, ønskede det og særlige Forhold begrundede det. Fra flere Sider indenfor Retsplejeudvalget var man betænkelig ved at gaa saa vidt, og under Hensyn til, at vi i Udvalget i 1928 netop under det ærede Medlem Hr. Pürschels udmærkede Ledelse og i fuld Forstaaelse med ham og efter hans Opfordring søgte at blive enige paa saa mange Omraader som muligt, og under Hensyn til, at man fra visse Sider hævdede, at man endnu ikke havde haft Offentlighed i Retsplejen tilstrækkelig længe til at kunne danne sig nogen tilstrækkelig Mening om, paa hvilke Punkter den afgørende maatte ændres, gav jeg min Tilslutning til det Ændringsforslag, som Udvalgets Flertal stillede, tiltraadt subsidiært af det konservative Parti, gaaende ud paa, at offentlig Gengivelse undtagelsesvis kunde forbydes. Med Hensyn til Afbildninger var de Konservative og vi ganske enige i 1928, idet vore Forslag her gik ud paa en fakultativ Adgang for Dommeren til at forbyde saadanne Afbildninger.

Jeg vil gerne, forinden jeg i øvrigt gaar ind paa Venstres Standpunkt her, rette nog-